

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.

เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๘

ความดีเดือน

พระพุทธเจ้าไม่ได้มอมแมมเหมือนพวกเรา ถูกไปหมดพระพุทธเจ้า พวกเราปุเสื่อ
อย่างนี้ทำเป็นขุนนางกินไป มันเก่งกว่าครู สิ่งที่ไม่น่าเก่งละเก่ง สิ่งที่ให้เก่งไม่ยอมเก่ง อยู่ที่
ไหนกิเลสมันคอยแอบแทรกแบ่งกินอยู่นั่นละ กิเลสมันเก่งมากนะ ไม่ทัน ปัญญาเราไม่ทัน
นี่กิเลสแทรกตรงไหน ๆ รู้ทันที ปุเสื่อบิณฑบาตมันไม่เหมาะแหละ เดินบิณฑบาตปุเสื่อเดิน
ไป พระพุทธเจ้าไม่เห็นปุเสื่อ ต้องเล็งถึงศาสดาซิทำอะไรเกินครู

นี่ละพวกเกินครูพวกที่ตามมา ๆ อยู่เวลานี้ละ มีแต่พวกเก่งกว่าครูทั้งนั้น ไม่ได้
มองดูครูนี่ละ มองดูแต่กิเลส มันเรื่องของกิเลสทั้งนั้นที่ทำเหล่านั้น บางรายเรายังทำนายไว้
ก่อนแล้วก็ไม่เห็นผิด เอาตำรานั้นละทำนาย เก่งกว่าครูไป สมัยทุกวันนี้ตั้งทางโน้นตั้งทางนี้
มีแต่ตั้งแบบเทวทัตทั้งนั้นไม่ได้ตั้งแบบพระพุทธเจ้านะ จริง ๆ นะ ก็เรียนมาทุกคนเห็นทุก
คนตำรับตำราเป็นยังไง มากางกันปุบมันรู้ทันทีแหละ ไปไหนแห่ ๆ แห่แบบหมูขึ้นเขียง
เราไม่ยอมให้ปุ ปุบิณฑบาต รื้อเสียให้หมด อย่ามาทำเลยไม่เหมาะ เสื่อปุเดินบิณฑบาตไม่
เหมาะ

พระพุทธเจ้าไม่ได้ปุเสื่อบิณฑบาตแหละ เสด็จด้วยฝ่าพระบาทเปล่า ๆ ทั้งนั้นแหละ
รื้อให้หมดอย่าทำ ไม่เหมาะ มันเก่งกว่าครู พระพุทธเจ้าเสด็จออกบิณฑบาตด้วยฝ่าพระ
บาท ฝ่าพระบาทเปล่า ๆ นะ เพราะฉะนั้นใครใส่บาตรใส่รองเท้าจึงไม่เหมาะ ชัดกันกับ
พระพุทธเจ้า พระองค์ทรงเคารพข้อวัตรพุทธกิจคือการบิณฑบาต เป็นพุทธกิจงานสำคัญ
ของพระพุทธเจ้า ทรงเคารพเต็มยศเลย เสด็จบิณฑบาตเหมือนโลกทั้งหลาย มอมแมม เข้า
ไปชอกแซกซิกแซกไปหมดพระพุทธเจ้า ไหนใครจะไปปุเสื่อทันละ พวกเรามันพวกปุเสื่อ
พวกหมูขึ้นเขียง ทำอะไรนี้ โถ ยศมีแต่ยศกิเลสไม่ใช่ยศธรรมนี่นะ

ปิดปาก เปิดหู หลวงตาจะพูดอะไร นี่เรียกหลวงตาจะ ไม่มีเวลานะ อยู่ที่ไหนก็
เหมือนกัน อยู่อุดรก็เหมือนกัน พอเข้าเท่านั้นพอสว่างนี้เต็มวัดแล้ว ๆ ทุกวันไม่มีวันเสาร์
วันอาทิตย์ พอสว่างแล้วเต็มวัดแล้วทุกวัน ๆ ยิ่งวันเสาร์อาทิตย์ด้วยแล้วจนหาที่จอดรถไม่
ได้เลย คนมากขนาดนั้น จึงเรียกว่าหลวงตาจะ ไม่มีเวลา ยุ่งตลอด เรียกหลวงตาจะ นี่ก่อน
จะมานี้ก็ไปแจกของพวกอยู่ในป่าในเขา ดูเหมือนวันที่ ๔ มั้ง วันที่ ๔ มีช่องว่างวันนั้นวัน
หนึ่ง ไปแจกพวกอาหารอะไร ๆ พวกในป่าในเขาซึ่งอึดคัดขัดสนมาก เราก็ส่งสารไปแจก ๓

หนแล้ว เดือนที่แล้วกับเดือนนี้เป็น ๓ หนแล้วไปแจก พวกข้าวพวกผ้าพวกอะไร เสื้อก็ไปแจก เงิน เงินสดก็ให้ ให้ครอบครัวละหนึ่งร้อย ๆ

มันมากต่อมาก ครอบครัวหลายครอบครัว เขามาขายของอยู่ตามสองฟากถนนของเล็ก ๆ น้อย ๆ เอามาขายพอเยียวยาประทังชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ นำสงสารมาก เพราะฉะนั้นจึงต้องไปแจกของเสมอ แต่เวลาเขาถามชื่อไม่บอก ถามที่อยู่ก็ไม่บอก จำหน้าก็แล้วกัน เราบอกให้จำแต่หน้า ชื่อไม่ต้องจำหรอก บ้านที่ไหนวัดไหนไม่ต้องจำ ไม่บอกด้วย มีแต่ไปแจกเรื่อย ๆ ไม่บอกชื่อ สถานที่อยู่ก็ไม่บอก จำหน้าได้แล้วก็พอ จำได้แล้วยัง โอ๊ย จำได้ มาแจกของหลายหนแล้วเขาว่า

นี่แหละที่ว่าเป็นห่วงเป็นใย เป็นห่วงจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดาณะ จวนตายเท่าไรก็ยังเป็นห่วงมาก แทนที่จะห่วงเจ้าของกลับไม่ห่วงนะ ไม่ห่วงจริง ๆ เจ้าของไม่มีเลย แต่กลับไปห่วงโลกห่วงสงสารทั้ง ๆ ที่เจ้าของจะตายอยู่ไม่กี่วันก็จะตาย ก็ปีก็เดือนไม่แน่นะ ลมหายใจสั้นเมื่อไรก็ตายเมื่อนั้นละ นั่นละลมหายใจมันก็ฝอด ๆ อยู่นี้ก็ยังไม่ได้ห่วงนะ ห่วงโลกห่วงสงสาร เพราะหลักยึดทางด้านจิตใจมีน้อยมากชาวพุทธเรา อันนี้ละที่วิตกวิจารณ์

สมบัติเงินทองข้าวของมีเต็มแผ่นดินทุกแห่งทุกหน ไปที่ไหนไม่อดไม่ยากขาดแคลนเลย แต่ทางด้านจิตใจนี้มันเป็นทุกข์ตะเข้ใจด้วยกันทั้งนั้น คือไร้ความสุข ไม่มีความสุขภายในจิตใจ ตีตื้นกันหาวัตถุ สิ่งนั้นก็เอาสิ่งนี้ก็เอา ไข่เรื่องความโลภนี่แหละมันทำลายโลกมากเวลานั้นะ มันให้ติดให้ตั้งอยู่ตลอดเวลา มีเท่าไรมันก็ไม่ให้หยุด มีมากให้ตั้งมาก มีน้อยตั้งน้อย ผู้ไม่มีเสียจริง ๆ ค่อยยังช่วย ไม่ค่อยได้ติดได้ตั้งกับเขา ถึงจะทุกข์ยากลำบากบ้างก็ทนเอา จิตใจไม่ติดตั้งไม่เดือดร้อนมาก ผู้ที่เดือดร้อนมากคือผู้โลภมาก ๆ นั่นแหละ ใครโลภมากคนนั้นเป็นทุกข์มากที่สุด ไฟสุมอยู่ภายในหัวใจ เรามองคนเราอย่าไปมองเฟิน ๆ ข้างนอกประดับหน้าร้านนะประดับหน้าร้านนี้มันสวยงามละ ไปที่ไหนก็สวยงามโก้หรูทุกอย่าง ตึกรามบ้านช่องสถานที่อยู่อาศัยโก้หรูทั้งนั้น แต่จิตใจนี้แห้งผากจากความสุข หาความสุขไม่ได้ นี่ละที่เป็นห่วงเป็นห่วงจุดนี้นะ

ใจเป็นของสำคัญมากที่สุด แต่ขาดความเหลือวแล ขาดเอาจริง ๆ นะขาดความเหลือวแล เห็นว่าวัตถุนี้จะเป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมมาจากไหนไม่รู้ จิตใจนี้เป็นของที่เศษที่เดน ไม่ค่อยมีใครมองจิตใจเจ้าของเอง เพราะฉะนั้นให้มองจิตใจเจ้าของ จิตใจคือความรู้ที่ครองร่างอยู่นี้แหละเรียกว่าใจ เพียงร่างกายเฉย ๆ เมื่อใจออกแล้วก็หมดความหมายตายทิ้งเปล่า ๆ ตา หู จมูก ลิ้น กายมี ใช้ไม่ได้เลย มีใจเท่านั้นเป็นผู้รับเป็นผู้ใช้ ถ้าใจเจ้าของออกแล้วก็หมด ร่างนี้หมดไม่มีความหมาย ใจเป็นของสำคัญ ที่นี้เวลาใจดีต้ออก

จากร่างกายแล้วนะซิ ใจไม่มีเครื่องสนับสนุนคือคุณงามความดีในธรรมทั้งหลายนี้เราไม่ได้สนใจปฏิบัติ เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงเต็มอยู่ที่หัวใจของคนเราทุกคน ๆ เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเราขาดที่พึ่งมากจริง ๆ นะ ขอให้ยึดพุทธ ธรรม ธัมโม สังฆโม ระลึกถึงธรรมเสมออย่าลืมเนื้อลืมหัด

เราจะเสาะแสวงหาอะไรมาก็ควรมาเพื่อเรา เราเป็นยังไงเวลานี้ ต้องดูเราอีกทีหนึ่งคือใจ ดูเราคือใจของเรา อย่าให้มันติดมันตันเสียจนเกินเนื้อเกินตัว ความทุกข์อะไรขนมากองอยู่ในหัวใจนี้หมดไม่ตีเลย ให้พยายามบำรุงสุข ให้มีเหตุมีผล ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่เป็นศาสดาองค์เอก เป็นธรรม เป็นสงฆ์องค์เอกแหละ ในศาสนาต่าง ๆ เขาไม่ได้มีพุทธ ธรรม สงฆ์เหมือนศาสนาพุทธเรา เราก็ไม่ได้ตำหนิเขา เขาไม่มีก็บอกว่าเขาไม่มี ศาสนาพุทธเราไม่มีพุทธ ธรรม สงฆ์ แต่พวกเราก็ไม่มีเพราะความไม่ระลึกถึงขาดอันนี้อีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นให้พากันระลึกพุทธ ธรรม สงฆ์ อยู่ภายในจิตใจ

ไปที่ไหนจะทำอะไรให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า คนเราการจะทำความชั่วก็ยับยั้งตัวได้ ถ้าระลึกถึงธรรมนะ มีสติระลึกไว้ว่าเวลานี้เราทำอะไร ถ้าเราทำผิดก็ระลึกตัวว่าเราทำผิดระลึกถึงพระพุทธเจ้าท่านสอนว่าเราทำถูกหรือทำผิด เราก็ยับยั้งตัวของเราได้ ถ้าไม่ระลึกถึงพุทธถึงธรรมถึงสงฆ์เลย มันทำเอาอย่างหมดเนื้อหมดตัว นั้นจะจมไปเลย คนเราส่วนมากที่ทำความชั่วซ้ำลามากคือไม่ระลึกถึงธรรมภายในจิตใจ ถ้าระลึกถึงธรรมภายในจิตใจบ้างแล้วก็มีการยับยั้งชั่งตัวได้ ไม่ทุ่มไปหมดทั้งตัว นี่ละที่ว่าหลงตาเป็นห่วง เป็นห่วงอันนี้ละ ขาดที่พึ่งทางใจ

ครูบาอาจารย์ไปแล้วก็พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกขึ้นที่ใจ ธรรมจะเกิดขึ้นที่ใจอยู่ที่ใจของคนเรา ระลึกเมื่อไรปรากฏทั้งนั้นละ พุทธโธเท่านั้นพอนึกปั๊บปรากฏอยู่ในใจของเรา ธัมโม สังฆโมระลึก ความดีชั่วเกิดขึ้นที่ใจ ใจเป็นผู้รับสิ่งเหล่านี้ ให้พยายามระมัดระวังสิ่งชั่วซ้ำลามากที่จะมาเป็นภัยต่อจิตใจอย่าฝืนธรรมกัน ถ้าฝืนธรรมก็เหมือนฝืนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกเรานี้บอกด้วยความแคล้วคลาดปลอดภัยทุกอย่างนะ ไม่ได้บอกเพื่อให้ความล่มจมแก่เรา ท่านบอกเพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัยให้แก่เรา จึงฟังคำท่าน อย่าฟังเรื่องกิเลส

กิเลสมันสอนให้โลกมาก ให้โกรธให้มาก ๆ ราคะตัณหาให้มาก ๆ คนหนึ่งมีสามสิบเมียสี่สิบเมียห้าสิบหัวโน่น นี่ราคะตัณหามันสอนให้มากทุกอย่าง ๆ แล้วส่วนทุกข์ที่จะมากตามมากกับความของมากนั้นมันไม่ได้ว่านะ มีมากเท่าไรยิ่งความทุกข์มาก ๆ คนมีหัวเดียวเมียเดียวคนนั้นเป็นความสุขสงบร่มเย็นเป็นสุข คนมีสองหัวสามเมียคนนั้นละเป็น

กองทุกข์มากที่สุด ก็เลสไม่ได้บอกว่าเป็นกองทุกข์มากนะ แต่กองทุกข์มาพร้อมกันนั้นเลย เหมือนกับเงากับตัวนะมาพร้อมกัน

ให้พากันตั้งเนื้อตั้งตัวระลึกถึงศาสนาของเรา ศาสนานี้เป็นศาสนาที่เอก พระพุทธเจ้าของเราซึ่งเป็นเจ้าของของศาสนาเป็นผู้สิ้นกิเลสเรียบร้อยแล้ว เป็นผู้บริสุทธิ์พุทธโศเลศเลอ สอนพวกเรานี้สอนด้วยความเมตตาสงสาร ไม่ได้สอนเพื่อความลุ่มจม ไม่ได้สอนเพื่ออามิสสินจ้างรางวัลอะไร สอนด้วยความเมตตาล้วน ๆ เพราะฉะนั้นจงให้เชื่อฟังครู เชื่อฟังพ่อใหญ่ของเรา คือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์แล้วเราจะเป็นคนดี จะทำความดีก็ตามระลึกถึงพระพุทธเจ้า จะทำความชั่วระลึกถึงพระพุทธเจ้าแล้วจะรู้ตัว ถ้าทำความดีระลึกถึงพระพุทธเจ้าก็ยิ่งเพิ่มความดีมากขึ้น ถ้าจะทำความชั่วระลึกถึงพระพุทธเจ้ามันก็ยับยั้งตัวได้ไม่รุนแรงเกินไป

อันนี้เรายกตัวอย่างมา ในจังหวัดขอนแก่นนี้แหละ เขามาพูดให้ฟัง โห น่าฟังมากนะเรื่องนี้ จนเราสลดสังเวช เขาจะไปปล้นบ้านบ้านหนึ่ง กำลังจะไปปล้นบ้านหนึ่ง พอไปคือปล้นนั้นได้นัดกันเรียบร้อยแล้ว ไม่ควรเอาไว้วามันหมดเลยนะในครอบครัวนี้ ปล้นด้วยความเคียดแค้นด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา เคียดแค้นด้วย จะไปปล้นด้วยวามันด้วยว้างั้นเตรียมเรียบร้อยแล้ว เดินไปตามทาง ไม่ทราบว่าหลวงปู่มันเรานี้มาจากไหนไม่รู้ผุดขึ้นตรงหน้าเลยเทียว ผุดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เป็นรูปเป็นร่างเหมือนคนเรานี้ ผุดขึ้นมาบึ้งเลย "นี่จะไปตกรนกรหลุมไหนกันนี้" ว้างั้นนะ พอว้างั้นก็ทิ้งปืนลงกราบ แล้วกลับเลยเทียวไม่ไป แล้วขอถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ละความชั่วตั้งแต่บัดนั้น แล้วผู้ที่จะก่อกรรมก่อเวรกันขอให้เป็นมิตรเป็นสหายฟังเป็นฟังตายตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เลยเลกเลย นี่แหละอำนาจ

คนนั้นเขายังมีนิสัยนะ ถ้าไม่ยั้งนั้นหลวงปู่มันจะไม่ผุดขึ้นมา แล้วเขาจะไปทำความชั่วซ้ำลามากหนักอีกจมไปหมดทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ แต่ไปก็ผจญไปเจอหลวงปู่มันไม่ทราบมาจากไหนแหละ ผุดขึ้นมาตรงนั้นยืนจังก้าอยู่ข้างหน้าเลย "นี่จะไปตกรนกรหลุมไหนกันนี้" ว้างั้นนะ พุดแบบขู่เสียด้วยนะ พอมองเห็นปีบก็จำได้ว่าเป็นท่านอาจารย์มัน ก็ทิ้งปืนเลยแล้วกราบราบ จากนั้นมาก็กลับเลย แล้วเรากับเขาขอเป็นมิตรเป็นสหายกันเช่นนี้ต่อไปไม่ให้มีอะไรต่อกัน นั้นแหละอำนาจแห่งคุณงามความดีเราไม่คาดไม่ฝันเป็นขึ้นมาได้ยังไง

นั่นแหละอำนาจของบุญของกรรม ใครคาดใครหมายไม่ถูก ใครดันใครเดาไม่ได้ทั้งนั้นละ เพราะฉะนั้นจึงว่าธรรมเหนือโลกละชิ ถ้าโลกยังดันเดาได้อยู่ก็ไม่เรียกว่าธรรม ต้องเหนือโลกทั้งนั้น นี่เราก้เหมือนกัน ความดีความชั่วของเราเราสร้างไว้เนี่ย จะไปไหนก็มาอยู่

ติดกับตัวของเรานี้ ความชั่วก็มาอยู่ที่นี้ ความดีก็มาอยู่ที่นี้ ให้พากันระมัดระวังความชั่ว ให้
ทำแต่ความดีงาม การทำความดีงามมันชอบฝืนเสมอ เพราะฝืนกิเลส กิเลสไม่ทำความดี
ถ้าเป็นความชั่วแล้วมันให้ทำวันยังค่ำก็ได้ ตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรมันก็ยอม
ให้ทำ

แต่ความดีนี้มันฝืน ต้องฝืนกิเลส ไม่ฝืนกิเลสไม่ได้ เมื่อเราฝืนเข้าไป ๆ ทำเรื่อย ๆ
แล้วมันก็คล่องตัวไป ทีนี้ไม่ได้ทำความดีในวันหนึ่ง ๆ เช่น ไม่ได้ให้ทานเสียวันหนึ่งนี้อยู่ไม่
ได้นะ เตือดร้อนวุ่นวายภายในจิตใจ เวลาจะหลับจะนอนไม่ได้ไหวพระนั้นนอนไม่หลับ ต้อง
ได้ขึ้นมาราบพระ ไปที่ไหนมาล้าบากล้าบนขนาดไหนต้องกราบพระเสียก่อน ไม่กราบไม่
ได้ นี่อำนาจแห่งความดีถึงใจแล้ว ไม่ได้ทำความดีไม่ได้กราบพระเสียก่อนอยู่ไม่ได้ ต้องทำ
ที่นี้คนชั่วก็เหมือนกัน วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำความชั่วอยู่ไม่ได้ มันกล่อมให้ทำจนได้นั้นแหละ
ไม่มากก็น้อย มันเสียวอดลายของนักเลงโต จึงต้องทำความชั่วซ้ำลามากให้มันติดนิสัยของ
นักเลงโต เพิ่มนิสัยชั่วซ้ำลามากเข้าไปอีกก็ยิ่งจมลงไป

ผู้ที่ทำความดีเมื่อได้ทำมากเข้าเท่าไรก็ยิ่งมีความดูดดื่ม อยากทำคุณงามความดี วัน
หนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำวันหนึ่งไม่ได้ใส่บาตรอยู่ไม่ได้ วันหนึ่งไม่ได้ทานอยู่ไม่ได้มันเคยภายในจิต
ใจแล้ว นี่ความดีหนุนแล้วนะ แล้วเวลาจะหลับจะนอนไม่ได้ไหวพระสวดมนต์เสียก่อนนี้
นอนไม่หลับนอนไม่ได้ ต้องลุกขึ้นมา ถึงจะมาล้าบากล้าบนขนาดไหนต้องกราบพระเสีย
ก่อน นี่ก็คือความดีทำนเตือนกระตุ้นเตือนเราเสมอ

นี่แหละอำนาจแห่งความดี ถ้าทำความดี ความดีต้องเตือน ทำความชั่ว ความชั่วก็
เตือน คนหนึ่ง ๆ คนเคยทำความชั่วตื้นขึ้นมานี้ไม่ได้ทำความชั่วอยู่ไม่ได้ จิตใจสะอาด
หาแต่จะทำความชั่ว ตั้งแต่วันตื่นนอนจนกระทั่งถึงหลับสั่งสมความชั่วไว้เรียบร้อย เต็มหัว
อก ๆ ทุกวัน ตายแล้วจมเลยคนประเภทนี้ คนที่สร้างคุณงามความดีวันหนึ่งไม่ได้ทำคุณ
งามความดีอยู่ไม่ได้ มีแต่เสริมความดีเข้าเรื่อย ๆ พอตายแล้วก็ดีผีงเลย นี่ให้พี่น้องทั้ง
หลายจำเอาไว้

วันนี้ได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย เหตุที่มานี้ก็คือว่าสมเด็จพระเจ้ามหาจักรพรรดิท่านนิมนต์ให้
มาในงานของท่าน วันนี้แหละตอนหนึ่งท่อมมีการเทศนา ท่านเขียนจดหมายไปนิมนต์ เราก็ก
กราบเรียนท่านว่ามาไม่ได้แล้วสุขภาพทรุดโทรมมากปีนี้เทศน์ไม่ไหว พอท่านได้รับจด
หมายแล้วท่านจัดพระให้ไปขอละ ทีนี้ไม่นิมนต์นะให้ไปขอละ ขอปีนี้ ๆ ท่านว่า ยังไงก็
ขอปีนี้ ไปให้ได้ ตกลงเราก็เลยต้องได้รับได้มา รับมาให้ท่าน ถึงได้มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลาย
ในกลางพรรษา

เพราะกลางพรรษาในพระวินัยท่านอนุญาตให้ไปได้ภายใน ๗ วัน ไม่ให้เลยนั้น แล้วกลับวัด หากว่ามีความจำเป็นจริง ๆ ตามที่ท่านอนุญาตผ่อนผันไว้ในพระวินัย ก็ให้ค้างคืนอย่างน้อยคืนหนึ่งเสียก่อน แล้วค่อยไปอีกได้ ๗ วัน อันนี้ก็มาภายใน ๗ วัน มาถึงเมื่อวานนี้วันที่ ๖ พอวันที่ ๑๒ คงได้กลับแล้ว และวันพรุ่งนี้ก็จะได้ไปฉันที่วัดนั้นละ ที่วัดนรนาถฯ ท่านนิมนต์ให้ไปเทศน์ในคืนวันนี้ด้วย ตอนเช้าก็นิมนต์รับภัตตาหารที่นั่น ตกกลางก็จะเอาพระไป ๒ องค์ ปล่อยให้ตายอยู่ที่นี้ ๓ องค์ ๒ องค์รอดตัวไป ๒ องค์รอดตัว ๓ องค์ตายอยู่ที่นี้แหละ ไม่มีใครมาเหลือบมอง

เอาละที่นี้ต่อไปนี้จะให้พร พระตายแล้วให้พรที่นี้